

[Johan Asmussen.]

være rigtigst at foretage en vis begrænsning. Det må nemlig være folketingets pligt i videst mulig udstrækning at sørge for, at de private rettigheder ikke går mere nær, end det offentlige hensyn, almenvellet, tilsiger.

Jeg må gøre et par bemærkninger om den måde, hvorpå denne sag er grebet an. Det forekommer mig nemlig, at den højtærede minister har behandlet sagen med en vis, skal vi sige flothed både i relation til de servitutberettigede og med hensyn til den måde, sagen forelægges folketinget på.

Det siges nok så flot i fremsættelsen — og for øvrigt identisk i bemærkningerne til lovforslaget; de er så identiske, at man undrer sig over, at det skal være nødvendigt at skrive det samme to gange — at servitutterne har mistet deres mening. Det har de aldeles ikke. Man søger at underbygge påstanden med en henvisning til enkelte bestemmelser, som man plukker ud, om udsigten til stranden o. s. v. Der er detaljer, som for årtier og mere siden naturligvis har mistet deres mening, men det, der ikke har mistet sin mening, er det, der er hovedhensigten med servitutterne, nemlig at skabe et fredeligt, hyggeligt og fritbeliggende opholdssted, og det er det stadig væk ude i Rosenvænget som helhed.

Det er uberettiget at påstå, at disse servitutter som helhed har mistet deres mening, og de er jo også blevet håndhævet meget grundigt såvel fra grundejernes side som ved højesterets hjælp, som det ærede medlem hr. Ninn-Hansen lige gjorde opmærksom på. Det har for øvrigt undret mig, at der ikke i forbindelse med lovforslagets fremsættelse er gjort opmærksom på, at der foreligger en byplan fra 1942, som yderligere fastslår og fæstner de gamle servitutter inden for den langt overvejende del af området, nemlig ca. $\frac{2}{3}$, medens byplanen ikke vedrører den del af det gamle Rosenvænget, som Finseninstitutet ligger på. Men Finseninstitutet ligger altså stadig under det oprindelige servitutbelagte område. Det er antagelig rimeligt, fordi det nu er nødvendigt, at foretage en vis begrænsning i servitutterne, sådan at der kan ske en rimelig og nødvendig bebyggelse.

Men herom savner jeg unægtelig noget mere oplysning i selve lovforslaget. Det

forekommer mig, at når folketinget skal behandle et lovforslag om noget så vigtigt som en ekspropriation — og det er vigtigt — så bør der stå adskilligt mere og være adskillig mere præcision i selve lovforslaget. Først og fremmest finder jeg det højst besynderligt, at det ikke i teksten angives, hvad det er for matrikelnumre, det drejer sig om. Der er kun tale om „den Finseninstitutet tilhørende ejendom i København“. Det kunne jo være, at Finseninstitutet ejede andre ejendomme end lige akkurat den dér. Jeg ved godt, at matrikelnumrene står i bemærkningerne, men det forekommer mig lidt vel overfladisk, at folketinget ikke i selve sin beslutning får lejlighed til direkte at præcisere, på hvilke ejendomme ekspropriationen finder sted, eller rettere sagt med hensyn til hvilke ejendomme der sker ekspropriation af påtalerettighederne fra anden side; det er jo det, det drejer sig om.

Der er andre ting, som tyder på en større mangel på omhu i forbindelse med selve fremsættelsen, end jeg synes folketinget kan være tjent med. Det er udmærket, at man som bilag aftrykker en deklaration, som omfatter de pågældende servitutter, men det har forbavset mig at se den betegnet som vedrørende matrikel nr. 129, idet det er et matrikelnummer, som overhovedet ikke findes nævnt blandt de ejendomme, som omtales i bemærkningerne. Men det må vel have en eller anden forklaring.

Med disse ord kan jeg altså gentage, at de uafhængige naturligvis principielt ser med den største sympati på, at Finseninstitutet og dets nødvendige udviklingsplaner får den støtte, som det behøver, og også på den måde.

Indenrigsministeren (Hans Hækkerup): Jeg kan vistnok takke samtlige ærede ordførere for tilslutning til lovforslaget. Takken bliver naturligvis mindst hjertelig, når jeg kommer til det ærede medlem hr. Johan Asmussen; jeg tror, det ærede medlems betragtninger byggede på en misforståelse, i hvert fald det, der var hovedbetragtningen. Der er ikke talt her om at give indenrigsministeren en bemyndigelse til at ophæve disse servitutbestemmelser